

Louise Sundorf Christensens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

17. maj 2026

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20-26

- 1 Gennem ens opvækst er der forskellige discipliner, man henad vejen skal lære. Først at kravle, siden at gå, og så en dag skal man lære at cykle uden støttehjul, eller lære at svømme uden et svømmebælte om livet.

- 5 Disse discipliner kan tage lidt tid at lære. Man skal være tålmodig og udholdende; Noget kommer let til en, hvis der fx er et bord eller en stol at gribe fat om, mens andet kræver et par ligeså tålmodige hænder, der igen og igen kan gribe fat om dig, så du ikke falder. Og sådan var det på en måde for mig, ikke da jeg skulle lære at gå, men da jeg skulle lære at svømme. Jeg var sådan en forsigtigper, så jeg blev i den ende af svømmebassinet, hvor jeg kunne bunde.
- 10 Og kunne jeg slippe afsted med det, beholdt jeg både armvinger og svømmebælte på, mens jeg klamrede mig til bassinets kant.

- 15 Jeg udviste ikke heller ikke motivation eller udholdenhed med min læring, for jeg var for vandskræk til at overhovedet at kaste mig ud i det. Så jeg havde brug for andres tålmodighed og udholdenhed på mine vegne, og en dag lykkedes det da også for min svømmeinstruktør at få mig til at plaske lidt væk fra kanten og ud på det dybere vand. Med tiden røg armvingerne af, mens svømmebæltet forblev på. Og så holdte hun mig om livet, mens jeg skulle øve svømmetag. Og sådan blev vi ved i nogen tid. Faktisk blev vi ved så længe, at jeg begyndte at kede mig. Og da røg svømmebæltet også af, mens svømmeinstruktøren fortsatte med at holde godt fast i mig. Giv ikke slip, giv ikke slip, befalede jeg. Og sådan blev det ved i nogen tid.

- 25 Indtil svømmeinstruktøren på et tidspunkt gav slip. Hendes greb om mig forsvandt, men jeg fortsatte videre i vandet, og ja, så kunne jeg svømme.

Min svømmeinstruktør havde altså udvist tålmodighed og udholdenhed med mig, som ikke var videre begejstret for vand. Men hun havde også lovet mig, at hun ikke ville slippe sit greb om livet på mig, nu jeg lå og pladrede rundt, hvor jeg dårligt kunne bunde. Hun løj, for at jeg kunne lære at svømme. For mit eget bedste løj hun om, at hun ikke ville slippe sit tag i mig. Og så slap hun mig alligevel. Men jeg lærte at svømme. Og sådan en løgn, som skete der, hvor hun gav slip på mig, det må vel høre til i kategorien, *nødløgne*.

Altså en slags tilgivelig løgn, som man sommetider griber til, når man ikke har til hensigt at forurolige eller fornærme den person, som løgnen går ud over. I mit tilfælde løj svømmeinstruktøren, fordi det i sidste ende gavnede mig. Ellers havde jeg krampagtigt holdt fast ved visheden om at blive båret rundt, og så ville jeg aldrig have lært at svømme. Så løgnen var berettiget. Den skadede mig ikke, og min svømmeinstruktør var ikke dobbeltmoralisk eller hykler af den grund.

Og mon ikke også, at vi alle indimellem bringer en lille, hvid løgn for dagen?

Det spørgsmål kan man jo passende overveje, og det skal man ikke dømmes for, for jeg tror, at Jesus gør det samme i dagens evangelietekst. For der lyver han for sine disciple, når han siger: Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig. Jesus siger altså til sin far, Gud i himlen, at dem, han har givet Jesus, nemlig disciplene, de skal være, hvor Jesus er. Og Jesus, han genopstod jo på tredjedagen efter sin lidelse og død på korset, for siden, 40 dage senere, på Kristi Himmelfartsdag at fare til himmels, siddende ved Gud Faders den almægtiges højre hånd, som vi bekender det.

Og det betyder jo, at hvis disciplene også skal være, hvor Jesus er, så skal de også fare op til himmelen før eller siden. Det vil Jesus at de skal, fordi de har erkendt, at du har udsendt mig, som han siger. Jesus blåstempler således sine disciple. De er renfærdige, for de gør, som Jesus gjorde, og de kender ham og dermed kender de også Gud.

Men det er altså lidt en løgn. En løgn, fordi disciplene er slet ikke så gode, som Jesus siger. For senere forråder en af disciplene ham, og senere endnu fornægter en anden af disciplene Jesus. Ligesom en tredje discipel udviser vantro, da han møder den opstandne Jesus. Først da han, den vantro discipel stikker en finger ind i siden på den opstandne Jesus, forstår- og tror han på, at Jesus er Kristus.

Så når Jesus i dagens evangelietekst beder til sin fader i himlen og overfor disciplene siger, at de er gode og har erkendt både ham og Gud som sandheden, ja så er det en sandhed med modifikationer. For pointen er, at det har de jo ikke. Ikke fuldt og helt i al fald. Jesus lyver for deres bedste, for han ved, at de
70 kommer til at tvivle og tøve, når de over for mennesker pludselig ikke vil kendes ved ham længere. Den dag, Jesus ikke længere færdes blandt dem, er de i den grad af verden – og som Jesus siger i sin bøn til Gud: Verden har ikke kendt dig.

For verden er ikke himmelen, og af den grund er der andre, styrende principper
75 her blandt mennesker. Det ved Jesus, og derfor opmuntrer han sine disciple gennem bønner med en lille nødløgn om, at der er fuldendte og perfekte. De kan godt. De kan godt tro, men de kan også tvivle og tøve. Jesu ord skal fungere som en redningskrans til dem, når de kommer på dybt vand ude i verden, hvor de vil møde modstand og foragt. For her i verden, der kommer vi til at afvige fra
80 vores holdninger, og måske også vores tro, fordi her, blandt mennesker, kan det at tro på noget, blive opfattet som skørt og spild af tid. Hvorfor dyrke det, ingen har set eller kan bevise? Hvorfor bruge sin søndag formiddag i kirken, når der er så mange andre tilbud?

85 Ja, hvorfor det? Jo, det skal vi, fordi evangeliets ord, dåben, nadveren og gudstjenesten i det hele taget, er vores svømmebælte. Det holder os oven vande, indtil vi med tiden bedre kan selv. Indtil vi med tiden er blevet styrket til at gå ud i verden med vores tro, uden at drukne i dybet blandt andres fordømmende meninger om, hvad vi bør tro eller bekende os til. Det kræver tålmod og
90 udholdenhed at oparbejde den tro og vished, og til tider må man klamre sig til en kant, fordi afgrunden truer. Men da er kirken her. Da er søndagens gudstjeneste din kant at svømme ind til; For her får du syndernes forladelse og styrken til at kunne være på dybt vand resten af ugens dage.

95
Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

100

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

105 6. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-6-sondag-efter-paske>

110

115

120

125

130

135

140